

„Sklopit ću s njima Savez; bit će to Savez vječan s njima. (...) i postaviti ću Svetište svoje zauvijek među njima.“

Poštovani i dragi oče Nadbiskupe;

draga braćo svećenici i poštovane časne sestre redovnice,

dragi rektore ovoga svetišta Majke tripud divne i dragi župniče Jozo,

dragi članovi Hrvatske schontattske obitelji na čelu s predsjednikom preč. Tomislavom Čorlukom, i dragi članovi Schontattske obitelji iz Bosne i Hercegovine, liebe mitglieder der Schonstattfamilie aus Deutschland, Schweiz Oesterreich und aus anderen europaischen Laendern mit P. Christoph Horn als Haupt,

poštovani i dragi predstavnici Osječko-baranjske županije, Grada Valpova i Mjesnog odbora Ivanovci,

draga braćo i sestre, dragi hodočasnici s različitih strane naše Domovine i iz inozemstva, dragi župljani župe Harkanovci!

'Sklopit ću s njima Savez i postaviti ću svetište svoje među njima.' Svi mi ovdje okupljeni na posveti Svetišta osjećamo da se to Božje obećanje upućeno Izraelskom narodu po proroku Ezekielu bilo ostvareno po utjelovljenju utjelovljenoga Sina Božjega u krilu BDM. Isus Krist, njegovo tijelo rođeno od BDM, euharistija kao spomen slavlje Kristove muke smrti i uskrsnuća, njegova sebedarja do kraja nama ljudima i nerazorivog saveza sklopljenog između Boga i čovjeka po njegovoj mucu i smrti na križu je savez i svetište koje se i danas u ovom euharistijskom slavlju ostvaruje ovdje i sada i to s nama. Sakrament, vidljivi znak toga Božjega saveza i Božjeg svetišta među nama – koje je prisutno u raspetom i uskrsnom tijelu Isusa Krista su euharistijski darovi kruha i vina koje ćemo primiti i po kojima se i mi ugrađujemo u svetište Kristova otajstvenoga tijela i postajemo udovi, cigle i kamenje koje se ugrađuje u to svetište Kristova otajstvenog tijela i njegove vidljive prisutnosti među ljudima je Crkva. I to se, draga braćo i sestre, ostvaruje ovdje i danas. Mi ovako okupljena vidljiva zajednica koja slavi euharistiju i po pričesti se sjedinjuje s Isusom Kristom smo ljudi i zajednica koja ovdje i sada sklada savez s Bogom i postaje vidljivo svetište – Kristovo otajstveno tijelo u svijetu. Iz euharistijskog se otajstva rađamo kao Crkva, kao zajednica koja sklada savez s Bogom, i istodobno po euharistijskom slavlju kruha i vina postajemo Crkva; snaži se i produbljuje naše crkveno zajedništvo te još više i snažnije ovdje i sada postajemo vidljivi Isus Krist, vidljivo Božje svetište među ljudima. Ono što je u današnjem prvom čitanju rekao prorok Ezekijel Židovina ostvaruje se, dakle, i

ovdje, i danas s nama na ovom euharistijskom slavlju u kojemu posvećujemo jednu novu zgradu Crkve i novi oltar za slavljenje euharistijskog otajstva s kojega ćemo se hraniti i na taj način ugrađivati u Crkvu, koja je otajstveno tijelo Kristovo i svetište Božje s ljudima.

Ono što mi slavimo i na otajstven način proživljavamo ovdje i sada ostvarilo se i dogodilo ranije s Isusovom Majkom BDM. Ona je – kako smo u evanđelju čuli - stajala pod Križem svojega Sina Isusa Krista. Ljubavlju se kao njegova biološka majka sjedinjavala s njime raspetom na križu i u svoje je krilo primila njegovo mrtvo raspeto tijelo. Bila je jedno s njime i u trenutku kad je Bog u njemu i po njemu, u njegovu raspatom tijelu i po njegovoj prolivenoj krvi, sklapao trajni i nerazorivi saveza s nama ljudima. Bila je i zajedno s apostolima i na Uskrs navečer te na Duhove kao svjedok njegova uskrsnuća i izlivanja njegova Svetoga Duha na prvu zajednicu njegovih učenika odnosno Crkve. Ona je bila dionica i član Crkve koja se rađala, dionica i član saveza i vidljivog Božjeg svetišta s ljudima.

Današnji evanđeoski tekst donosi sliku na kojoj je u središtu raspeti Isus. Oko njega su 4 vojnika, 4 žene među kojima je i njegova Majka te učenik kojega je Isus ljubio.

„Ženo, evo ti sina!“ Ovo je po drugi put da Ivan spominje Blaženu Djevicu Mariju u svome Evanđelju. Prvi put spominje ju na početku Isusova javnog djelovanja, u Kani Galilejskoj, i ona se ponovno pojavljuje sada, pod križem, na kraju Isusova zemaljskoga puta.

U Kani Galilejskoj Isus je Mariji rekao: „Ženo što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!“ (Iv 2,4). No sada, kad je došao Isusov „čas“, a to je čas križa, došao je i Marijin „čas“. „Ženo evo ti sina!“

Zašto se Isus svojoj Majci obraća nazivajući ju „ženo“, a ne „majko“. Ne bi li bilo logičnije da joj kaže „Majko evo ti sina – Ivana umjesto mene!“. Bibličari kažu da je jedini uvjerljiv razlog to što je sv. Ivan želio u svom Evanđelju Mariju predstaviti kao ženu koja je na osobit način sjedinjena sa svojim Sinom, i to u činu njegova sklapanja saveza s ljudima u njegovu raspatom tijelu i

prolivenoj krvi. Prema tome, Isusove riječi na križu „Ženo, evo ti sina!“ i „Evo ti majke!“ nisu samo izraz njegove posve razumljive humanosti i brige da svojoj Majci osigura podršku, koju ona gubi njegovom smrću, a koja joj je ipak bila potrebna za budućnost. Da se Isus htio samo pobrinuti za budućnost svoje majke, bile bi dovoljne samo njegove riječi apostolu Ivanu „Evo ti majke!“. Sveti Ivan je u stvari u ovom evanđeoskom tekstu progovorio o osobito tijesnoj povezanosti i o zajedništvu koje je puno snažnije od puke biološke povezanosti između sina i majke. On je tu povezanost i Marijino sudjelovanje u sklapanju Božjeg saveza s ljudima u Isusu Kristu proširio i obogatio Marijinom majčinskom relacijom i prema onima za koje Isus daruje svoj život na križu. Blažena Djevica Marija je pod križem postala Majkom svih nas - Majkom Crkve i slikom svega onoga što se, draga braćo i sestre, događa i s nama.

Učenik kojega je Isus ljubio, apostol Ivan, je pod križem bio simbolična osoba, koja uosobljuje i objedinjuje sve Isusove učenike, čitavu Crkvu kroz povijest. Ivan je simbol svih nas koje Isus ljubi jednako kao što je ljubio i Ivana. Ivan pod križem uprisutnjuje i Crkvu i on je ondje bio i kao simbol Crkve povjerene Blaženoj Djevici Mariji; simbol svih nas učenika voljenih od Isusa, uprisutnjenje i simbol svih nas, čitave Crkve koju je trpeći i umirući Isus povjerio svojoj Majci Mariji.

Zato su Isusove riječi „Ženo, evo ti sina!“ puno dublje od njihova doslovnog značenja. Njihovo dublje značenje postupno je otkrivala Crkva, a unutar Crkve – među ostalima – na osobit način sluga Božji p. Josef Kentenich, koji je umro na današnji dan prije 50 godina. On je duboko uronio u Savez Kristove ljubavi s nama ljudima, u Marijino dioništvo u tom savezu i poistovjetio se sa sv. Ivanom kao prvom osobom unutar Crkve koja je bila povjerena Mariji te je i p. Kentenich, kao vjerni učenik Isusa Krista i kao sin kojega je Isus također (kao člana Crkve) povjerio Mariji i njezinom majčinstvu. Kao sin povjeren Mariji i kojemu je povjerena Isusova Majka Marija unutar Crkve, p. Kentenich je živio crkvenu duhovnost sina povjerenog Mariji; sina koji unutar Crkve treba snažiti i produbljivati sinovsku pripadnost i zajedništvo svih Isusovih učenika s Marijom te da treba snažiti i uprisutnjivati svijest da je Marija Majka koja je povjerena sinovima i kćerima Crkve kao model i slika sudjelovanja u Savezu kojega je Bog u Isusu Kristu sklopio s nama ljudima.

I danas se u ovom slavlju posvete ovoga Marijinoga svetišta i oltara za slavljenje euharistije ponovno ostvaruju Isusove riječi Djevici Mariji „Ženo, evo ti sina!“ , „Evo ti tvojih sinova i kćeri!“ , ali i riječ koju Isus upućuje nama kao nekoć sv. Ivanu „Evo vam majke!“. Danas se ostvaruje riječ iz pročitano g odlomka poslanice Galaćanima; danas Bog u naša srca odašilje Duha svoga Sina koji u nama uzdiže vapaj za Bogom kao Ocem, koji kliče „Abba-Oče“, čijim djelovanjem i mi sklapamo savez s Bogom odnosno čijim djelovanjem postajemo Isusova braća i sestre koji Mariju uzimaju k sebi kao svoju majku i kraljicu te kao posinci i baštinici Duha i sami postaju dionici Božjeg saveza i hram Božji s ljudima.

Po posveti ovoga svetišta i oltara za slavlje Kristova saveza s ljudima mi kao Crkva se sjedinjujemo s Marijom u njezinoj majčinskoj ljubavi i zajedništvu s Kristom u trenutku sklapanja Božjeg saveza s nama ljudima po Isusovoj smrti na križu i istodobno po posveti ovoga svetišta prihvaćamo Mariju kao svoju Majku i Kraljicu, kao sliku koja nam pokazuje što se događa s nama i kako i mi postajemo dionici i svjedoci Božjeg saveza s ljudima, kako postajemo Crkva s kojom se i na kojoj se treba ostvariti sve ono što je Bog učinio s BDM, kako i mi u ovom svetištu kojega posvećujemo i u kojemu se hranimo Kristom postajemo Marijini sinovi i kćeri, vidljivi znak onoga što se događa Crkvom, odnosno s Kristovim učenicima koji posvećuju ovo svetište i sami postaju mjesto ostvarenja Božjega spasenja, novi hram u kojemu se danas ostvaruje dijalog i savez čovjeka s Bogom kao što ga je ostvarila BDM u svome životu, odnosno kako se i svi mi Marijini sinovi i kćeri po svojim mislima, činima i djelima potvrđujemo kao Božji hram i Kristovo prebivalište kao što je to bila BDM.